

Babics Imre

Köd

Ködfoltként nő az irgalom
bűnös aurája felé
közeledő őrangyalon,
odaadása mételyé,
mely öntelten csillog, amíg
létek közt, sötétben tanít
tovább az Ég, hiába lom.

Ér

Ház előtti érben arcát
legelőször ki nézte meg?
Tengerbe merülő szemek,
az Idő mozgásban temet,
egy üvöltést eltakar szád.

Víz

Víztükörben óra sóhajt
eljövő ütése előtt,
üstökösút-mutatója
mikor minden csillámló fajt
– hidegvérűen delelőt,
mely fodros számlapját rója –
éjbe üt... s ott a végszó halk.

Ház

Az összeomlott ház alól
penésgombák kórusa szól,
meghallván új célra eszmél
a bábuját vesztett démon:
kétszínű, lejárt lemeznél
zengőbb lét – hullhat köré rom –
az, mit most maga felé von.

Gyöngy

Ha bezárul kagylóhéjként,
kiszűrve ürét a Kozmosz
– igéje visszahömpölyög,
Semmibe vet pontnyi éjfélt –,
igazgyöngynek maradjon kosz:
vízbe fojtott macskakölyök.

Csepp

A könnyecsepp világgá fröccsent,
összerándul majd: felszárad,
sós ízű búcsú, közöny, csend:
tágulásnál nincs sivárabb;
minden Mindenben elvesztett
istenünkre emlékeztet.

Sejt

(Mikéntjét nem tudod), aznap
sejtjeid továbbutaznak,
mert a lebomlás dallama
zúgó rügyekről vallana,
ott, hol az élő vigasz nagy.

Mag

Foton szállít időképet
kalászméhben ringó magba,
mozgássort, amely levédett,
pontba, amely időcsapda

és a Nagy Piramis csúcsán
vagy bélcsatornában, bárhol
– fogyasztói agynak furcsán –
megváltozhatatlant tárol.

Bű

A fenséges mű megrezeg:
lények pokolnak nevezett
tornádó tölcserét bújják
– megteremtven Isten bűját.

Őr

Aki mindig is őrködött,
sűrű éjbe látást lehel,
s hideg tömegvonzás mögött
pupillája most hópehely.

Tűz

Tűz, árnyéka nagyobb hőnek,
mely igaz háttérhatalom:
nem számító, nem részvétlen;
végső terve a torz fajon:
szabad akarattal égjen
...s lón lábánál világszönyeg.

Pók

Borotválkozó hordatag,
pók mászik, kerüli tükrét,
úgy érzékeli: zuhatag,
melyben az áramló formák
olyan mélységbe sodornák,
hol szétfoszlott az öröklét.

Terz

A bukás előtti téboly
emberi agyakat beleng,
megtúrt lélek tartalékol
kezdet előtti végtelent.

Nyáj

Tengerbe fulladt állatok
szellemnyája Nap-szálltakor
éterkarám előtt tolong,
kaput tár nekik szent s lator,
mikor végleg elhallgatott
nyakukban az örvénykolomp.

Hang

Zúg a Tér mögül, ösztökél:
visszhangozd félreverten itt,
vár füstből vert harangkötél,
felverhesd alvók termeit,
...s veresöd egyre elemibb.

Vak

Végtelennél nem lát tovább,
hit és képzelet felbuknak
láncán elkínzott foglyuknak,
s szavai immár tétovák.

Mű

Jégkristály-világegyetem,
olvad teremése óta:
téridő-pára-; de nekem
szavaim nem láthatóba
fagynak, ahol halálütem
nem gyorsul, nincs, ez a hitem.

Vén

Sors, hit, szó, rím, kert: kivénhedt
fogcsonkok csöpp mosoly mögött,
most már minden megtörténhet:
szabad, ki eddig örködött.

Prés

Csalán lepte földutakat
végigjár az őszi holdfény,
feltört préházakon vonul
– hol volt fém és hol nem volt fém –,
romok jósolnak zordonul:
világvégi szánkon lakat.

Légy

Idősíkja üvegtábla,
melynek nap mint nap csapódom
szárnyatlanul, más lét bábja,
ámulván a láthatókon:

a Semminek hímzett röptön,
humuszba hunyás fenségén,
egyeden, mely tökély rögtön,
nem rombolja gyöngébbé gén,

fajon, mely sivár értelem,
s hasznosság fonákján vág át,
s haláltánca önkéntelen
légiesíti a trágyát.

Gyom

Aggott, párás tekintetek
pásztáznak volt ágyásokat,
hol bab termett, hagyma, retek,
gyomok nőnek ott: konokabb
lét az övék s önfeledebb,
mint más növényeké: káosz
hombárából elvetettek,
s hiábavalóság-fárosz
minden szál, s oly fényt sugároz,
melytől csak tervező retteg.

Hold

Gyilkoltatott, holtba száll át:
egy kráter felbugyborékol,
várja a holdfény halálát,
sohase alszik a téboly.